

nek rabja, mely „mindent békével telít“. „Isten legnagyobb templomában“ imádkozik:

Téged magasztalnak a zúgó orgonák,
 A lassú, nyújtott, komorlejtésű zsolttár
 S a sok-sok gyönyörű-gyönyörű ének,
 Mely ott zendül büszke székesegyházaid fényes csarnokában.
 . . . De ha a csendes szélben erdőid kedves zúgása hallszik,
 Vagy a madarak füttye,
 Avagy a havasi csermely csobogása:
 Sokkal tisztábban értem, ahogy a nevedet ejtik,
 Nagy-nagy, végtelen, jóságos Isten.

Talán ez a legjobb verse, ezt a hangot kell keresnie. Alázatos, szelíd lelke a szeretet költőjének predestinálja őt. Ha lelkét megrázza majd az élmények nagyszerűsége s tartalommal tölti ki igénytelen kereteit, akkor a *csend* nem lesz egyuttal erőtlenség is, a szeretete s jósága izzóvá teszi majd.

(Budapest.)

Horváth Béla.

ISOLA BELLA.

Egy szicíliai penzióban játszik a regény meséje*), egy magyar újságíró és egy dán lány közötti szerelem a tárgya. A lány kommunista, a férfinak is vannak valamilyen titokzatos összeköttetései, amiket mindvégig homály fed, de semmi esetre sem lehet szélsőséges, mert akkor nem állna fönn az akadály két-tőjük szerelme közt, ami pedig így a regény tengelyét adja. A lány már első naplóközleményében bevallja: előre érzi, hogy abban a harcban, amit eseményének a szerelmével kell megvívnia, eszménye lesz a vesztes. „De nekem mindent alá kell rendelni az Eszmének“ — írja ennek dacára 8 sorral lejjebb. Majd meglátjuk! Érdekes lenne ez a küzdelem, ha már a könyv első oldalain nem jön-nénk rá, hogy Szenteleky Kornél nem lesz az az ember, aki megélje ezt a problémát. És ez a feltevés valóban bizonyul mindjárt ott, amikor Inge, a dán lány és Szabolcs, a magyar újságíró először beszélnek egymással emberboldogító elveikről. Amit mondanak: naiv és olyan sokszorhallott. (Fehérasztal mellett hallja az ember ugyanezeket a mondatokat az utóbbi 5 év alatt szinte napról-napra, mert így mondja el X földbirtokos Y ügyvédnek és A kereskedő B cipő-felső-rész-készítőnek azt, amit erről a témáról gondol.) Nehány illusztráció: „Az igazi embert bármilyen társadalmi formában meg lehet teremteni . . . A fontos az, hogy olyan emberek vezessék az államokat és a társadalmat, akik hivatva vannak az új embert megteremteni . . . És mellékes lenne akkor az is, milyen államban él az ember, mindenütt ugyanaz a tiszta, jóságú levegő lengene, sehol sem lennének ellentétek, harci készülődések . . . stb. A háború különös tébolyba sodorta az embereket. Különben teljesen érthetetlen volna, hogy azok az emberek, akik egymást sohasem látták . . . egymás életére törjenek stb.“

Bonyolultabbak a ma problémái, semhogy ilyen egyszerűen és ilyen frázisokkal el lehetne őket intézni. Emberek vagyunk, nem regényhősök . . .

*) Szenteleky Kornél regénye. (Erdélyi Szépművészek Céh)

Inge meg van győzve és komolyan és végérvényesen jelenti naplójában, hogy elvesztette régi énjét. Most már azt hisszük, semmi sem áll útjában a házasságnak, de előkerül még egy francia kislány és Szabolcsnak az a félelme, hogy Inge unni fogja magát az akácfás és poros magyar monotontságban. Inge hiába van meggyőződve ennek az ellenkezőjéről, Szabolcsot csak az győzi meg róla, hogy születendő gyermeküknek híret veszi, aztán boldogan rohan velük a vonat Magyarország és a *happy end* felé.

Nem lehet sok kommentárt fűzni ehhez a könyvhöz. Legfeljebb azt, hogy látni kell az embert és élni kell az életet mielőtt nekifognánk írni róla.

(Kolozsvár.)

Korponay Mária.

CSODABOGÁR.

Parasztfiú. Huszonkétéves. A baranyai mezőkről jött egyenest a pesti irodalomba . . . Pesten aztán „fölfedezték“ S é r t ő Kálmánt, a költőt. A *Reggel* interjút is közölte tőle (jan. 16). Ebben a cikkben többek között egyik reménytelen szerelméről is nyilatkozik az új költő. Ilyenformán:

. . . Na kérem. Fél évig nem mertem közeledni hozzá. Mikor elhatároztam, hogy mégis fölkeresem, megtudtam, Kassára szegődött. Akkor fogtam egy kis sváblányt, hogy mellette vigasztalást találjak. Ennek a kis sváblánynak a havibérét is elittam, tessék úgy írni, hogy lekadarkáztam a művésznő miatt . . . De így sem tudtam megvigasztalódni. Ebből a szerelemből kifolyólag 50.000 rossz verset írtam, meg is tudom mutatni, itt van Pesten, lemértem, 18 kiló. Mert kérem, jó szerelmes verset csak ahhoz tudunk írni, akit nem szeretünk . . . Aki szerelmes, az akkora ökör, hogy a szarvai barázdát szántanak a porban és nem az ég csillagaiban . . .

E nyilatkozat után nem lephet meg, hogy az új költő egyik mutatóba kiadott verse emígyen hangzik:

Kívánság.

Parasztmenyecske legyen az,
Csúcsosmellű, barna,
Aki nékem hét köbméter
Szárú gatyát varrna.
Mint a fényes órainga
Két szeme úgy járjon,
Térdén gyúrja a sufnódlit
És búzát kaszáljon!

Bugyogóstól, mindenestől
Háromnegyed mázsa,
Fütyülve fejje a tejet
A tehéngarázsba.
Duzzogva irtsa a bolhát
Kender pöndöléből,
S legyen erős haramia
Pólyás gyerekekből.

Még egypár ilyen fölfedezés és irodalmunk halad az új aranykor felé.